

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **Ł. G.**

skazanego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

w dniu 26 lipca 2023 r.,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 17 stycznia 2023 r., sygn. akt IV Ka 533/22

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w L.

z dnia 5 lipca 2022 r., sygn. akt II K 885/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

[JML]

UZASADNIENIE

Ł. G., J. P. i K. D. zostali oskarżeni o to, że; I. w okresie od dnia 25 sierpnia 2020 roku do dnia 26 sierpnia 2020 roku w L. z budynku Kościoła [...], dokonali kradzieży laptopa marki H. o wartości 1000 złotych, pieniędzy w kwocie 1000 złotych i czterech kompletów kluczy, czym spowodowali łączne straty w wysokości 2000 złotych na szkodę Kościoła [...] oraz w tym samym miejscu i czasie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci dysku zewnętrznego W. o wartości

200 złotych, żelazka parowego marki Z. o wartości 100 złotych, laptopa marki D. wraz z oprogramowaniem o wartości 3900 złotych, metalowej kasetki o wartości 50 złotych, czym spowodowali łączne straty w wysokości 4250 złotych na szkodę Fundacji [...], przy czym Ł. G. zarzucanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w L. o sygn. akt VII K 464/07 z dnia 19.09.2007 roku za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w L. z dnia 22.07.2010 roku sygn. akt II K 371/10 w okresie od 10.09.2008 roku do 12.09.2008 roku oraz od 06.01.2015 roku do 18.03.2015 roku oraz od 09.03.2017 roku do 22.08.2017 roku oraz K. D. zarzucanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w L. o sygn. akt II K 1085/10 z dnia 15.06.2011 roku za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w L. z dnia 04.2012 roku o sygn. akt II K 15/12 w okresie od 18.01.2010 roku do 19.01.2010 roku oraz od 29.01.2010 roku do dnia 14.04.2010 roku oraz od dnia 26.03.2013 roku do dnia 18.09.2013 roku i od 24.11.2013 do 11.09.2015 roku, tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wobec Ł. G. oraz K. D. i art. 278 § 1 k.k. wobec J. P..

Wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 5 lipca 2022 roku w sprawie o sygn. akt II K 885/21 Ł. G. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku - ustalając, iż szkoda na rzecz Fundacji [...] wynosiła 5869,14 zł i za to na mocy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę po 1 roku pozbawienia wolności. Na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do solidarnego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w punkcie I części wstępnej wyroku poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Kościoła [...] w L. kwoty 2.000 zł. oraz na rzecz pokrzywdzonej Fundacji [...] w L. kwoty 4369,14 zł oraz orzekł w przedmiocie kosztów sądowych i opłacie w sprawie.

Sąd Okręgowy w L., po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 17 stycznia 2023 roku, sygn. akt IV Ka 533/22, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego.

Od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego kasację od całości orzeczenia złożył obrońca skazanego Ł. G., który powołując się na przepis art. 519 k.p.k. zarzucił mu na podstawie art. 523 § 1 k.p.k.:

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, w szczególności art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., przez wybiórczą oraz całkowicie dowolną analizę zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w szczególności zaś wyjaśnień i zeznań świadka A. C., przy jednoczesnym całkowitym pominięciu okoliczności przemawiających na korzyść skazanego Ł. G., a wynikających z innych przeprowadzonych w toku przewodu sądowego dowodów, w szczególności zeznań świadków P. D. i H. N. i nierozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść skazanego, a także nieodniesienie się do całości materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia ustaleń faktycznych niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy, z naruszeniem zasady prawdy materialnej;

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, w szczególności art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., art. 389 § 2 k.p.k. oraz art. 1 § 3 k.p.k., przez niewyjaśnienie w toku postępowania wątpliwości oraz niejasności, dotyczących okoliczności istotnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, które pojawiły się w wyjaśnieniach oraz zeznaniach składanych przez A. C., co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia ustaleń faktycznych niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy, z naruszeniem zasady prawdy materialnej.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w L..

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Rejonowy w L. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, tj. takim, który skutkował jej oddaleniem na posiedzeniu w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy stwierdzić, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

W tym kontekście podkreślić należy, że postępowanie sądowe w rozważanej sprawie nie jest obarczone żadnymi uchybieniami określonymi w art. 439 k.p.k., jak również innymi, które należałoby zakwalifikować jako rażące naruszenie prawa mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku. Lektura treści zarzutów kasacyjnych oraz ich rozwinięcia, zawartego w uzasadnieniu tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, może rodzić wątpliwości co do tego, czy autor kasacji wystarczająco wnikliwie zapoznał się z motywacyjną częścią orzeczenia Sądu odwoławczego.

Ponieważ obrońca zarzucił obrazę przepisów art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., to należy zauważyć, iż tego rodzaju zarzuty nie mogą samodzielnie stanowić podstawy kasacji z uwagi na to, że formułują te przepisy jedynie naczelne zasady procesu karnego, mające charakter ogólnych dyrektyw (tzw. norm programowych). Przestrzeganie tych zasad gwarantowane jest w przepisach szczególnych i dopiero wskazanie naruszenia konkretnych takich przepisów może uzasadniać stosowny zarzut kasacyjny. Podobnie przepisy art. 410 k.p.k. są adresowane wprost do Sądu I instancji, który na podstawie całości zgromadzonego materiału dowodowego czynił ustalenia faktyczne.

Analiza kasacji wskazuje, że obrońca upatruje złamania zasady obiektywizmu z art. 4 k.p.k. bądź to wskutek oparcia ustaleń faktycznych przez sąd pierwszej instancji na dowodach niekorzystnych dla skazanego, bądź wskutek nieuwzględnienia okoliczności przemawiających na jego korzyść – a w przypadku sądu odwoławczego, wobec bezkrytycznego zaakceptowania stanowiska Sądu

Rejonowego. Należy wyraźnie podkreślić, że odrzucenie przez Sąd pewnych dowodów, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów stanowi uprawnienie Sądu dokonującego ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów i nie może być uznane za przejaw złamania zasady obiektywizmu. Podobnie odmówienie wiary zeznaniom określonych świadków, czy też wyjaśnieniom oskarżonego, nie może być utożsamiane z pominięciem okoliczności, których te dowody dotyczą i nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności Sądu.

Nie ma również obrońca racji podnosząc zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. W pierwszej kolejności należy podkreślić, że nie można podnosić zarzutu obrazy tego przepisu zgłaszając wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych, oceny dowodów czy też sposobu interpretacji przepisów prawa. Dla oceny zasadności zarzutu złamania zasady *in dubio pro reo* nie są miarodajne i nie mają znaczenia podniesione w skardze tego rodzaju wątpliwości samej strony, istotnym jest tylko to, czy sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i wobec braku możliwości ich usunięcia nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Zasada tłumaczenia wątpliwości na korzyść oskarżonego nie polega bynajmniej na obowiązku automatycznego wyboru najkorzystniejszej wersji wynikającej z wyjaśnień i zeznań o niejednakowej treści. Nie jest więc sprzeczny z tą zasadą wybór wersji mniej korzystnej, oczywiście znajdującej oparcie w dowodach, jeżeli w przeciwieństwie do korzystniejszej, właśnie one pasują do obrazu zdarzenia jako logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym dopełnienie, gdy pozostałe elementy zdarzenia nie są nawet w ogóle kwestionowane (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2009 r., WA 26/09, R – OSNKW 2009/Nr 1, poz. 1844; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2008r., III KK 79/08, Lex Nr 393949).

Wobec zarzutu dotyczącego także rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. należy stwierdzić, iż zarzut złamania zasady swobodnej oceny dowodów może być samodzielnie i bezpośrednio stawiany wyrokowi Sądu odwoławczego tylko wtedy, gdy Sąd ten wydał orzeczenie o charakterze reformatoryjnym. A więc, gdy zmienił

wyrok Sądu pierwszej instancji dokonując oceny dowodów odmiennej od tej, która legła u podstawy faktycznej wyroku Sądu *meriti*.

W realiach przedmiotowej sprawy nie można zasadnie przyjąć, aby Sądy obu instancji naruszyły dyrektywy z art. 7 k.p.k. Tym bardziej dotyczy to orzeczenia Sądu odwoławczego, który nie dokonywał żadnej zmiany ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji, skoro utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Sam fakt, iż przyjęte przez Sądy założenia dowodowe nie odpowiadają subiektywnym oczekiwaniom skazanego i jego obrońcy nie jest wystarczający do skutecznego podnoszenia zarzutu złamania zasady swobodnej oceny dowodów.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd odwoławczy w sposób szczegółowy i wyczerpujący odniósł się do zeznań świadka A. C. – wskazując, z jakich powodów uznał relację tego świadka za niewiarygodną. Przede wszystkim, słusznie zwrócono uwagę, że zeznania świadka A. C. pozostawały w rażącej sprzeczności z materiałem dowodowym, który potwierdzał udział w tym czynie prawomocnie skazanej J. P., a także K. D.. Nadto, jak wskazał Sąd, uprzednie pomówienie Ł. G. nie mogło być, jak wskazał świadek, zasugerowane wyjaśnieniami J. P., skoro przesłuchiowano ją ponad godzinę po pierwszym przesłuchaniu A. C.. Wreszcie, A. C. mimo obecności na innych rozprawach nie odwoływał swoich wcześniejszych zeznań, a zrobił to dopiero w toku postępowania odwoławczego (por. s. 4 - 5 uzasadnienia SO).

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

Mając na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie art. 535 § 3 k.p.k. jako oczywiście bezzasadną.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne.

AG